

ция да се настоява прѣдъ правителството да иска за българския народъ единъ режимъ по-свободенъ и по-хуманенъ. При разотиването на събранието българскитѣ делегати бидоха прѣдметъ на нови прочувствени привѣтствия, за да не кажа нови акламации.

Тѣй се свърши тоя многознаменателенъ день въ Англия както за тия делегати, така и за народа, когото прѣдставляваха.

\*   \*  
\*   \*

28 септемврия (10 октомврия), вторникъ.

Тоя день рано дойде да ни види нашиятъ добъръ и сега вече извѣстенъ и на читаещитѣ тия бѣлѣжки г. Женсонъ (Janson). Той бѣше много радостенъ и доволенъ. Въ своята прѣданность къмъ нашето дѣло, той ни прѣдставляваше вчерашния день като наша бѣлѣскава побѣда, като извънредна наша печалба въ английското общество. Съ крайно самозадоволство и съ пълна самоувѣреность той ни казваше между друго, че вчерашнага ми рѣчь на банкетa въ Уестминстеръ Хотелъ щѣла да произведе въ цѣла Англия голѣмо впечатление и щѣла безъ друго да умножи числото на приятелитѣ на България. Посвѣтвани, ако обичаме, да напечатаме въ особена притурка тая рѣчь и да я разпрѣснемъ по цѣла Англия, че тукъ така се дѣйствувало върху общественото мнѣние. Въ сжщо врѣме ни извѣсти, че мистеръ Форстеръ (Forster), виденъ членъ отъ либералната партия и тѣсенъ Гладстоновъ приятель, когото ние бѣхме вече посѣтили, както забѣлѣжихъ по-горѣ, билъ произнесълъ въ г. Братвродъ една рѣчь, въ която не се изказвалъ напълно въ полза на една политически автономия за България, та трѣбало, ни каза, да понадращемъ нѣщо въ вѣстницитѣ за тая работа, но ние не сторихме това, защото се канѣхме да идемъ да видимъ